

кувалъ, царю честити, — обади се момъкътъ, — ще се излѣ-

кувашъ съвсемъ, ако разберешъ, защо държа тая тояга въ ржката си.

— Разбрахъ! — извика царьтъ. Че като сграбчи тоягата, че като започна по гърбоветъ на мързеливитъ си царедворци, леле мале, никога толкова прахъ не се е дигало на свѣта. Всичкитъ ги излѣкува!

— Болни ли сте още? — попита ги царьтъ — Искате ли още да ви лѣкувамъ?

— Не, не сме болни, оздравѣхме вече, смили се царю честити! — завикаха царедворцитъ.

— Ха, така, така ви искамъ!

— И отъ сега нататкъ да знаете, — извика момъкътъ, — че царь Ухъ не се казва царь Ухъ, ами царь Бухъ. Пъкъ който иска, нека мързелува!

Развесели се много царьтъ, награди богато умния момъкъ и го взе при себе си въ палата.

Емилъ Кораловъ

НЕСЕБЪРЪ

О, колко хубавъ е Несебъръ — стариненъ, легендаренъ градъ, — съсь гледки живописни щедъръ, съ лазурни брѣгове познатъ!

Отвредъ морето го цѣлува, небето грѣе въ синини, и лодки, параходи плуватъ по бѣли, кждрави вълни.

И като паметникъ чудесенъ на миналитъ вѣкове, — съсь въздухъ чистъ, съсь плажъ и пѣсенъ — на лѣтенъ отдихъ ни зове!

Ненчо Савовъ